

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12.

Sjette Session.

9de Møde.

Torsdagen d. 12te Oktober.

(forts.)

Monrad (fortsat): Forsaavidt man siger, at Hensynet til de andre Landsdele kan fordrø en Indskrænkning, en Tilføjelse af et nyt Element, kan gjøre det nødvendigt, at ikke det samme fulde Omfang af Rettigheder indrømmes — ja, da have vi viist, at vi ogsaa ville være villige til at gaae ind paa dette; men at vi paa eengang skulle afføres den Dragt, som vi nu have baa- ret i 5 Aar, og klædes i et andet Liberi, skulle skjæres over og stikkes ind i det, det er dog virkelig et Forlangende, som ikke er grundet i Billighed. Og er det grundet i Klogskab, i virkelig Interesse for Monarchiets Genhed? Man bør dog erindre, at vi ere lovgivende; vi kunne sige nei. Man beraaber sig paa Forbeholdet. Men det vil være yderst vanskeligt at anvende dette Forbehold. Man kan true dermed, man kan troe, skjøndt med Urette, at man vinder Noget derved; men prøv paa at anvende det! Jeg er overbevist om, at saalange Danmarks Konge sidder paa den danske Throne, vil Forbeholdet aldrig komme til Anvendelse; man kan komme med Trudsler, men Anvendelsen vil aldrig finde Sted.

Er det da fornuftigt i den paatænkte Fællesordning at tage saa lidet Hensyn til dem, der baade udgjøre det langt overveiende Fleertal i Monarchiet, og som tillige have en besluttende Medvirkning, og uden hvis Samtykke Fællesforsamlingens Fremme dog vil møde de allerstørste Vanskeligheder? Man har atter og atter fremsført: ja, men der er dog

ogsaa lagt Vanskeligheder imod Tilvebringelsen af Monarchiets Genhed fra Rigsdagens Side, og man har i denne Henseende beraabt sig paa Toldsagen og Arvesagen. Men hvem siger, at disse to Sager behøvede at ordnes først, inden man tænkte paa Fællesforsætningen? Havde Regjeringen aabent fremlagt sine Tanker med Hensyn til Fællesforsætningen, troer man da, at disse Sager vilde have stødt paa Vanskeligheder? Nei, det hemmelighedsfulde Slør, Regjeringen traf ned over Fællesforsætningen, saa at man mere og mere begyndte at ane, at det maatte være et Medusa-hoved, der skjultes derunder, og som vilde møde den stærkeste Modstand hos alle dem, der vare Friheden hengivne, det fremkaldte ogsaa Betænkeligheder med Hensyn til disse Anliggender. Og hvorfor gif Arvesagen ikke igjennem? Der udfordredes, som bekendt, et større Antal Stemmer for dens Antagelse end til sædvanlige Sager; men hvorfor opnaaedes dette ikke? Fordi Regjeringen med Haardnakthed holdt netop paa den Form, hvori den fremlagde Sagen, fordi den aldeles ikke vilde gaae ind paa Endringer med Hensyn til Form en for den kongelige Kundgjørelse; derfor var det, at den ikke gif igjennem, deri laa Modstanden. Jeg stemte forøvrigt for Arvesagen. Dersom Regjeringen havde staaet mere paa Overenskomstens Standpunkt, vilde Sagen saare let have været gennemført; det var, som sagt, den Form, som Regjeringen saa haardnakket forlangte, der berøvede den de saa Stemmer, der vilde have givet den Majoritet. Man siger, at man vil Monarchiets Genhed, at dette ligger En paa Hjertet, og at man kun ønsker at fremme den. Men hvorfor kommer man da saa i det nye Forslag til Forandring af Grundloven frem med det Samme, som vi have for-